

Sagan om Råttfångaren

Året var 1284, när en märklig man syntes till i Hameln. Iförd en brokig rock i mångskiftande färger utgav han sig för att vara råttfångare. Han lovade att mot en viss summa pengar befria staden från alla möss och råttor. Borgarna lovade honom lön för mödan, och råttfångaren tog fram sin flöjt och spelade. Strax kom mössen och råttorna fram ur sina gömslen och samlades kring honom. När han trodde att ingen hade dröjt sig kvar lämnade han staden och vadade ut i Weserfloden. Hela hopen följde honom, föll i vattnet och drunknade.

När borgarna såg att plågan hade tagits ifrån dem, ångrade de sig och nekade mannen den utlovade belöningen, så att han, bitter till mods, gick sin väg.

Den 26. juni emellertid kom han tillbaka, denna gång i en jägares skepnad med ett skräckinjagande ansikte och en underlig röd hatt, och lät, medan alla vuxna var församlade i kyrkan, återigen ljuda flöjten i gränderna. Denna gång var det inga möss och råttor som kom, utan istället barn i stora skaror, pojkar och flickor från fyra år och uppåt. Dessa ledde han, hela tiden spelande på sin flöjt, genom den östra stadsporten ut till ett berg, där han försvann och barnen med honom. Endast två barn kom tillbaka tack vare att de hade varit något sena; men ett var blind och kunde därför inte utpeka platsen, det andra stumt, oförmöget att berätta. En liten gosse, som hade vänt hemåt för att hämta sin rock, hade undgått missödet. Somliga berättade att barnen hade förts in i en grotta och först i Siebenbürgen åter sett dagens ljus. Allt som allt gick 130 barn förlorade.
(enligt bröderna Grimms "Tyska sagor")